

עורכים מקצועיים: יעקב גולדמן, עו"ד. אורי גולדמן, עו"ד.
מנהל מערכת: אורי גולדמן, עו"ד.

גיליון 702 יום ה' 22 במאי 2014

השבוע בגיליון

עדכונים מהשטח

בקרוב: הצעת חוק מע"מ אפס על תמ"א 38 ופינוי בינוי //
תזכיר חוק הטבה במס ערך מוסף ברכישת דירת מגורים מוטבת //

מעמדן של ראיות שלא הובאו בשלב ההשגה

עליון – מע"מ – רשות המסים אינה רשאית לבצע הרמת מסך בעצמה ! //
עליון – מ"ה – תושב חוץ על אף שמשפחתו מתגוררת בארץ (מיכאל ספיר) //
מ"ה – בחינת מועד חלוקת דיבידנד מכוח הוראות השעה מ-2009 //

הותר לפרסום: בעל 'סופר באבא' נעצר // הפסקת ההתקשרות עם מועדון MEMBERS // מינוי שופטים חדשים ב-22.5.14 //

מאמר פסיקה

מחוץ לחוק

עדכונים מהשטח

בקרוב: הצעת חוק מע"מ אפס על תמ"א 38 ופינוי בינוי

על מנת להגדיל את ההיתכנות הכלכלית של פרויקטים מסוג זה, כדי שתהיה נכונות כלכלית לבצעם, נערכה בחודשים האחרונים עבודת מטה ברשות המסים ובמשרד האוצר בנוגע לקביעת מע"מ בשיעור אפס אחוז על שירותי הבנייה הניתנים ע"י היזמים בפרויקטים מסוג תמ"א 38. המלצות המטה של רשות המסים הועברו לשר האוצר, שהחליט להוביל תיקון חקיקה אשר יקבע מע"מ בשיעור אפס אחוז בפרויקטים האמורים, זאת מתוך ראייה כוללת המבקשת להגדיל את היצע הדירות ולעודד חיזוק מבנים מפני רעידת אדמה.

◆ בהתאם להודעת רשות המסים, בהמשך למאמצים להגדיל את היצע הדירות למגורים ומתוך מטרה לעודד פרויקטים של התחדשות עירונית (תמ"א 38), החליט שר האוצר, **יאיר לפיד**, על החלת מע"מ 0% על שירותי הבנייה הניתנים על ידי יזמים בפרויקטים מסוג תמ"א 38 (הן בחיזוק והן בהריסה ובנייה מחדש) ומסוג פינוי-בינוי.

◆ כפי שעולה מהודעת הרשות, בשבועות הקרובים תונח בפני הממשלה הצעת חוק בנושא. כידוע, בשנים האחרונות מקדמת ממשלת ישראל פרויקטים של התחדשות עירונית מתוך מטרה להגדיל את היצע הדירות וחיזוק מבנים מפני רעידת אדמה.

תזכיר חוק הטבה במס ערך מוסף ברכישת דירת מגורים מוטבת

ההטבה נדרשים להתקיים מספר תנאים מצטברים ובהם, בין היתר:

◆ מחיר הדירה הנמכרת בתוספת מע"מ לא יעלה על הנמוך מבין 600,000 ש"ח אם רוכש הדירה לא ביצע שירות צבאי ("רוכש זכאי"), ועל 1,600,000 ש"ח אם הרוכש ביצע שירות או שהוא נכה, או שבקשתו לשרת שירות צבאי או שירות לאומי-אזרחי נדחתה ("רוכש מוטבי").

◆ על רוכש הדירה להוכיח שאין בבעלותו דירה אחרת מעבר לדירה הנרכשת, וכי לא הייתה בבעלותו דירה מאז שנת 1995.

◆ מוצע לקבוע מספר הגבלות ומנגנונים שימנעו שימוש לרעה במימוש ההטבה על ידי הרוכש או מוכר הדירה, בין היתר: רוכש שמתקיימים בינו לבין המוכר יחסים מיוחדים, קרי, יחסי עובד מעביד או יחסי קרבה משפחתית או יחסי שליטה בין במישרין ובין בעקיפין וכן אם אחד מהצדדים לעסקה הוא נושא משרה באחר, לא יוכל לקבל את ההטבה המוצעת בחוק זה.

◆ ביום 14.5.14 פורסם [תזכיר הצעת חוק מס ערך מוסף \(הטבה במס בעסקה לרכישת דירת מגורים מוטבת\), התשע"ד-2014](#)

◆ תזכיר החוק המוצע מגדיר דירות ורוכשים אשר ביחס אליהם ישולם מע"מ בשיעור אפס עבור רכישת דירה ראשונה בהתאם לכללים המוגדרים בתזכיר. המשמעות של מע"מ בשיעור אפס היא, שהקבלן יכול להזדכות על מע"מ תשומות ששילם ולא יצטרך להעביר מע"מ עסקאות בגין הדירות שמכר. מכיוון שרכיב המע"מ מהווה למעלה מ-15% ממחיר הדירה הכולל, עשויה הפחתה מיידית זו לסייע לעשרות אלפי זוגות צעירים לרכוש דירה במחירים נמוכים משמעותית ממחירי השוק הנוכחיים.

◆ מוצע לקבוע, כי עסקה למכירת דירת מגורים ממי שעסקו בבניית ומכירת דירות, וחל עליו סעיף 8א לפקודת מס הכנסה, ל"רוכש זכאי", אשר עומדת בתנאים הקבועים בהצעת החוק תחויב במס ערך מוסף בשיעור אפס (להלן- **ההטבה**). לשם קבלת

מעמדן של ראיות שלא הובאו בשלב ההשגה ויקטור עטיה, עו"ד (רו"ח) ; אורי גולדמן, עו"ד גולדמן ושות' – משרד עורכי דין

ידי הצדדים, אף אם לא הועלו בשלבים המנהליים, על מנת להגיע לשומת אמת.

בפס"ד ע"א 204/53 סוסליק נ' פ"ש ת"א, ביקש המערער להגיש במסגרת הערעור מסמכים אותם לא צירף להשגתו למרות שנקבע עובדתית שהיו בידיו בעת הגשת ההשגה. למרות זאת קבע בית המשפט העליון, כי הגם שאי-צירוף המסמכים להשגה עלול לפגוע במהימנות המערער, הרי אין להסיק מכך "שהמערער מנוע להגיש את המסמכים בעת הדיון בבית המשפט רק משום שלא גילה אותם בשלבים קודמים לפקיד השומה".

◆ לעומת האמור, באמצע שנות התשעים השתנתה המגמה דווקא מכיוונם של בתי המשפט המחוזיים, אדר הם אלה הבוחנים את הראיות. בשנת 1996, **בפס"ד עמ"ה 68/93 מיקרוקול נ' פ"ש נדרש** בית המשפט לבקשת המערער להעלות טענה עובדתית חדשה, אשר לא נדונה במסגרת הדיונים אל מול פקיד השומה במהלך שלב ההשגה. בפסק דין קצר נפסק, כי מטרת ערעור מס הכנסה הינה בחינת עמדת פקיד השומה וסבירותה ולפיכך, הצגת טיעונים חדשים, שלא עמדו בפני פקיד השומה עובר להוצאת השומה, אינה מתיישבת עם אותה מטרה.

פס"ד עמ"ה 1171/01, שטרנליכט מרדכי נ' פ"ש נתניה שניתן ב-2003, הצביע על התפתחות נוספת בתפיסה הנ"ל. באותו מקרה נדרש בית המשפט המחוזי בתל אביב לבקשת המערער להציג בשלב ההוכחות מסמכים, אשר לטענת פקיד השומה לא הוצגו לו במהלך השומה. בית המשפט קיבל את עמדת פקיד השומה והורה, כי אותם מסמכים שלא היו בידיו פקיד השומה, לא יתקבלו כראיה בבית המשפט. בית המשפט אף קבע, כי יש לראות את בית המשפט המחוזי היושב בערעור מס כמעין ערכאת ערעור ולכן לעניין הבאת ראיות בפניו, אשר לא הובאו בפני פקיד השומה, חל דין דומה לדין החל עפ"י תקנה 457 לתקנות סדר הדיון האזרחי.

◆ שינוי המגמה האמור הורגש בעיקר בבתי המשפט המחוזיים עד אשר ב- 6.3.14 פסק גם בית המשפט העליון ברוח אותה מגמה, **ברע"א 777/14 ליבוביץ נ' פ"ש**, כאשר חזר על החלטת בית המשפט המחוזי, שלפיה טענות לעניין שווי המוניטין היו צריכות להיטען בשלב ההשגה וקבע כי "על הנישום לכלול בהשגתו את כל טענותיו מבלי להותיר סרח עודף ולהביאו רק בשלב הערעור".

◆ לאור האמור, נוכחים אנו, כי בתי המשפט בעת האחרונה מייחסים להליך השומתי תכונות של "הליך משפטי" לכל דבר ועניין ובכך מחמירים הם בכל הקשור בהבאת ראיות לאחר ההליך השומתי. על כן, רצוי לערב עו"ד הבקיא בדיני המס ובדיני הראיות כאחד כבר בשלב השומה, שכן הפגמים אשר עלולים להיווצר בשלב השומה עשויים להיות בלתי הפיכים אף אם הנישום אוחז בראיות טובות להוכחת צדקתו.

◆ על פי הדין בישראל מוענקת לפקיד השומה סמכות מעין שיפוטית לקביעת שומה לכל הנישומים. במסגרת סמכות זו, רשאי פקיד השומה לבחון כל הצהרה עצמית של נישום ובתוך כך רשאי הוא לקבלה כפי שהיא או לשנותה עפ"י פרשנותו את הדין. תהליך קביעת השומה נעשה נכון להיום בשני שלבים כאשר בשלב הראשון מוגשת שומה עצמית לפקיד השומה (דוח). במידה ופקיד השומה סבור, כי השומה אינה ערוכה עפ"י הדין הוא מזמן את הנישום לבירור ובתום הבירור פקיד השומה רשאי להוציא שומה השונה מההצהרה העצמית (בהנחה שהצדדים לא הגיעו להסכם כמובן). שלב זה נקרא בשפה המקצועית - **שלב א'**.

הנישום מצידו רשאי לחלוק על קביעת פקיד השומה ובתוך כך רשאי הוא להגיש השגה על השומה, שהוצאה לו בשלב א' כאמור. לאחר הגשת ההשגה מתחיל **שלב ב'** – שלב ההשגה, בו פקיד השומה מזמן את הנישום שוב אך הפעם באמצעות עובד/מפקח אחר, במטרה ליצור חשיבה מחודשת ואובייקטיבית ביחס לשומות שהוצאו מכבר בשלב א'. בשלב השגה רשאים הצדדים לעלות טענות ולהביא ראיות, שלא הועלו ו/או הובאו בשלב א'. לבסוף, פקיד השומה רשאי בשלב זה להוציא שומה אחרת השונה הן מהשומה העצמית והן מהשומה בשלב א'. שומה זו נקראת "**שומה עפ"י צו'**". על שומה זו רשאי הנישום להגיש ערעור לבית המשפט המחוזי שבאזור שיפוטו של פקיד השומה שהוציא את השומה.

◆ בשלב הערעור כל אחד מהצדדים מביא ראיותיו בפני בית המשפט בין אם בתצהירים ובין אם בעדות ראשית והכול עפ"י מצוות בית המשפט. כאן מתחילה המחלוקת ההיסטורית בין פקידי השומה והנישומים לגבי אלו ראיות רשאי כל צד להגיש לבית המשפט. באופן כללי, פקידי השומה טוענים, כי הנישום רשאי להגיש אך ורק ראיות שהוצגו לכל היותר בשלב ההשגה (שלב ב'), שכן מדובר בהליך ערעור שלא ניתן להגיש בו ראיות נוספות. הנישומים מנגד טוענים, באמצעות באי כוחם, כי הם רשאים להגיש כל ראיה, שתתמוך בטענתם ובלבד שמדובר בראיה מהימנה וקבילה, שכן מנקודת מבטם מדובר בערכאה שיפוטית ראשונה. בעניין זה יצוין, כי ישנה פסיקה רבה הן מבתי המשפט המחוזיים והן מבית המשפט העליון. להלן סקירת חלק מהפסיקה לאורך ההיסטוריה:

◆ בפס"ד רע"א 1436/90 ארד נ' מע"מ, קבע בית המשפט העליון, כי "ערעור מע"מ, כמו ערעור מס הכנסה, כמוהו לכל דבר ועניין כתובענה הבאה לפני ערכאה ראשונה, שבה יש "תובע", הוא המערער, ו"נתבע", הוא המשיב." כך נקבע גם **בפס"ד ע"א 138/78 מנהל המכס נ' אי.אי.אל** שם נאמר, בין השאר, כי: "יש לראות בהליכי ההשגה דיון מנהלי מובהק, ובדיון שנתקיים בבית משפט קמא תחת השם של "ערעור של ההשגה" יש לראות דיון של ערכאה שיפוטית ראשונה.

◆ בפס"ד ע"א 461/84 יוסף לוי נ' מס רכוש חיפה קבע בית המשפט העליון, שקיימת חשיבות עליונה להידרש בשלב הערעור למכלול העובדות והטענות שמועלות על

העליון: רשות המסים אינה רשאית לבצע הרמת מסך בעצמה !
רע"א 3542/10 ע"א 216/12 אגף מכס ומע"מ נ' זייתון תעשיות שמנים בע"מ
אינגה אייזנברג, עו"ד (חשבונאית)

◆ כב' הש' יי עמית שכתב את פסק הדין קבע, כי במצב הדברים הרגיל, הסמכות להרמת מסך מסורה לביהמ"ש בלבד. והשאלה היא- האם גובה המס הוא נושה מסוג מיוחד, אשר רשאי "לדלג" על ההליך משפטי ולפעול אגב הליכי גבייה תוך התעלמות מהאישיות הנפרדת של שתי החברות.

ביהמ"ש דחה טענת הרשות ככל שהיא נסמכת על סמכות טבועה. קשה להלום, כי הרשות תהא זכאית להפעיל אמצעי גבייה "פוגעניים" כמו עיקול חשבונות בנק ותפיסת מיטלטלין מכוח הרמת מסך, ללא הסמכה מפורשת בדין.

◆ טענת הרשות היא, כי נדרשת לאמצעי גבייה אפקטיביים, על מנת להתמודד עם התופעה של הקמת "חברה תאומה", שאליה מועברת הפעילות העסקית תוך הותרת החובות של החברה החייבת. לטענת הרשות, אם יידרש ממנה לעתור לביהמ"ש בתביעה להרמת מסך, החברה אליה הועברו הנכסים והפעילות עלולה להעבירם לחברה אחרת וכך הלאה, כך שלעולם לא יתאפשר לרשות לנעול את האורווה בטרם יוברחו הסוסים אל 'אורווה תאומה' נוספת.

נראה, כי החברה התאומה היא אכן ממשיכה לכל דבר ועניין של החברה הקודמת. כך, בעניין זייתון, הזהות בין החברות באה לידי ביטוי במכלול של פרמטרים ובהם: אופי הפעילות, שם המותג, ניהולה המעשי של החברה, מלאי וציוד טכני, עובדי החברה, מיקומה הפיזי של החברה ואף זהות הלקוחות. אולם, על אף זהות החברות והחשיבות של גבייה אפקטיבית, אמצעי הגבייה השונים נדרשים להלום את עקרון חוקיות המינהל לפיו אין לרשות המנהלית סמכות אלא אם זו הוקנתה לה בחוק. עקרון זה הינו הכלל הבסיסי המונח ביסוד כל פעולה של רשויות המינהל.

◆ ביהמ"ש קבע, כי יש לקבל את עמדת הרשות לפיה המחוקק ביקש להשוות את הליכי הגבייה עפ"י פקודת המסים להליכי ההוצאה לפועל. ברם, אין בכוחו של היקש זה לאפשר לרשות להרים את המסך אגב הליכי גבייה תוך ייחוס חובות של חברה אחת לחברה אחרת.

◆ למרות הצורך בהליכי גבייה אפקטיביים, לגובה המס אין סמכות להורות על הרמת מסך כללית אגב הליכי גבייה, וסמכות זו מסורה לביהמ"ש או למנהל מע"מ בתנאים הקבועים בסעיף 106 לחוק.

◆ כב' הש' ח' מלצר וכב' הש' א' שהם הצטרפו לפסק דינו של כב' הש' יי עמית.

התוצאה:

◆ ערעורן של רשות המסים נדחו.

ניתן ביום 18.5.14.

ב"כ המערער: עו"ד עמנואל לינדר, פרק' המדינה

ב"כ המשיבה ברע"א 3542/10: עו"ד אביגדור דורות

ועו"ד אסתר ליבא

ב"כ המשיבה ברע"א 216/12: עו"ד ג'ריס דחדולי

◆ רע"א 3542/10 – עניין זיתון. מורכב משלוש חברות: חברת בית הבד המודרני לייצור שמן זית טבעי בע"מ (להלן: "בית הבד"); חברת בית הבד באסם (להלן: "באסם"); חברת זייתון תעשיות בע"מ (להלן: "זייתון"). הרשות פנתה אל זייתון בדרישה לתשלום חוב סופי וחלוט בסך שנוקף לחובתה של בית הבד בשנת 2000 (להלן: "החוב"). בדרישה נטען, כי שלוש החברות מהוות אישיות משפטית אחת אשר החליפה את כסותה, שמה ומספרה הרשמי, על מנת לחמוק מפירעון החוב הנזקף לחובתה. נטען, כי באסם שימשה "חברת מדף" אשר נטלה את פעילותה של בית הבד לאחר שהתקבלה דרישת החוב מהרשות, וכי בשנת 2005, שוב חזר הניגון כשזייתון נכנסה לנעליה של באסם והמשיכה בפעילות החברה מבלי ליטול על עצמה את חובותיה.

◆ הרשות ביססה את פנייתה על זהות מוחלטת בין שלוש החברות בפרמטרים רבים ובהם: אופי הפעילות, שם המותג, ניהולה המעשי של החברה, זהות הלקוחות, מלאי וציוד טכני, עובדי החברה, וכן מיקומה הפיזי של החברה אשר פעלה לאורך השנים באותו מקום – מבנה הנמצא מתחת לביתה של משפחת באסם.

נוכח דרישת הרשות פנתה זייתון לביהמ"ש השלום בבקשה לסעד הצהרתי לפיו הרשות אינה מוסמכת לייחס לה את החוב. במקביל הגישה בקשה למתן צו מניעה זמני לאסור על הרשות לנקוט כלפיה בהליכי גביה בגין החוב.

◆ **בימ"ש השלום בחיפה (כב' הש' ר' חדיד)** קיבל את הבקשה למתן צו מניעה זמני ועפ"י הסכמה דיונית בין הצדדים, נתן להחלטה תוקף של פסק דין בתיק העיקרי, כך שהתאפשר לרשות לערער על פסק הדין בזכות.

◆ ביהמ"ש השלום הצביע על כך שסעיף 6(א) לחוק החברות מסמיך את ביהמ"ש להרים את המסך בין החברה לבעל מניותיה, וכי המקור היחיד להקניית סמכות מעין זו לרשות הינו סעיף 106 לחוק מס ערך מוסף (להלן: "החוק"), שאינו חל על המקרה הנדון באשר נחקק לאחר מועד היווצרות החוב. מכאן, שאין לרשות סמכות להרים מסך בעצמה ולייחס את חובותיה של בית הבד לזייתון.

◆ על פסק הדין זה הוגש ע"י רשות המסים ערעור לביהמ"ש המחוזי (כב' הש' י' גריל, ע' גרשון וי' וילנר), שדחה את הערעור וקבע, כי רשות המסים פעלה בהיעדר סמכות. ביהמ"ש המחוזי חזר על נימוקיו של ביהמ"ש השלום.

◆ מצב דומה היה קיים ברע"א 216/12 – שני הערעורים אוחדו- שם נדון עניין אחים ירושלים המורכב משתי חברות: חברת אחים חברים לשיווק בשר בע"מ (להלן: "אחים חברים") וחברת א. אחים ירושלמים למסחר (להלן: "אחים ירושלמים").

בביהמ"ש העליון בירושלים – כב' הש' ח' מלצר; כב' הש' י' עמית; כב' הש' א' שהם:

ביהמ"ש העליון - תושב חוץ על אף שמשפחתו מתגוררת בארץ ע"א 4862/13 פקיד שומה כפר סבא נ' מיכאל ספיר יוסי המצני, עו"ד

בעקבות הסטת מרכז הכובד לעניין סמכות המיסוי מן העיקרון הטריטוריאלי אל העיקרון הפרסונאלי, נצרך המחוקק להגדיר מחדש את המונח "תושב" שבסעיף 1 לפקודה ולהבהיר מיהם הנישומים אשר יחויבו לשלם מס בישראל על הכנסות שנצמחו להם מחוץ לה. הנתונים האובייקטיביים שהציג המשיב, יש בהם כדי ללמד על זיקתו המובהקת לסינגפור במכלול ההיבטים הרלוונטיים ובמידה המטה את הכף אל עבר הקביעה כי מאז שנת 2002 הפכה סינגפור למרכז חייו. זאת למרות העובדה כי במהלך השנים הרלוונטיות שהה המשיב פרקי זמן בלתי מבוטלים גם בישראל.

◆ טענת פקיד השומה, כי העתקת מרכז חיים לארץ אחרת אינה נעשית בדרך כלל "באבחנת חרב", אלא בתהליך המבשיל לאורך פרק זמן מסוים, מקובלת על ביהמ"ש בעיקרה, אך חשוב לזכור כי בעבר ובמסגרת עבודתו בדמקו, כבר שהה המשיב בסינגפור עם משפחתו במשך כארבע שנים ועל כן, מדובר במי ששב לסינגפור שאותה הוא מכיר לאחר שכבר שהה בה פרק זמן בלתי מבוטל. עוד ציין ביהמ"ש העליון, כי יש לזכור שביהמ"ש המחוזי דחה את ערעורו של המשיב ככל שהדבר נוגע לשנת 2001 בקובעו כי אף שיצא לסינגפור ביוני 2001 יש לראות בו תושב ישראל באותה השנה נוכח מכלול הנתונים המצטברים שאותם מנה ובהם שהותו ועבודתו בישראל עד חודש מאי 2001.

◆ באשר לשנים 2002 עד 2005 ניתן לראות במשיב כמי שהעתיק את מרכז חייו לסינגפור, בהדגישו כי הרכוש והזכויות שיש לו בישראל נצמחו לו בעבר בעת שהיה תושב בה וכי אין בפי המערער טענה, כי המשיב ביצע בשנים האחרונות פעילות כלכלית או פיננסית בנוגע אליהם או בכלל.

◆ המציאות מלמדת כי יש משפחות אשר בוחרות לחיות אחרת ועל כן, אף שמדובר בנתון משמעותי הנושא משקל ממשי לצורך ההכרעה בסוגיית התושבות, הוא לבדו אינו יכול להכריע את הכף. ככל שמדובר בנתוני הבגירות, אין זה נדיר למצוא מצבים שבהם ההורים או מי מהם מתגוררים בארץ אחת והילדים בארץ אחרת. אשר למערכת היחסים שבין המשיב ואשתו. המשיב העיד, כי אשתו לא הסכימה להצטרף אליו ולהעתיק את מגוריה לסינגפור ובחרה להמשיך להתגורר בישראל. העובדה, כי אשתו ושתי בנותיו הבגירות חיות בישראל אין בה אף היא כדי לשנות מן המסקנה שאליה הגיע ביהמ"ש המחוזי ולפיכך קבע ביהמ"ש כי ערעורה של רשות המסים נדחה.

התוצאה:

◆ הערעור נדחה. נפסקו לטובת המשיב הוצאות של 30,000 ש"ח.

ניתן ביום 20.5.2014

ב"כ המערער: עו"ד עמנואל לינדר, פרק' המדינה
ב"כ המשיב: עו"ד נועה לב גולדשטיין; עו"ד אדם קדש

◆ ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בעמ"ה 1072-07, שקיבל את ערעור המשיב על שומות המס שהוציא לו המערער לשנים 2002-2005.

◆ המשיב החל לעבוד בשנת 1991 בחברת דמקו בע"מ (להלן: "דמקו"). במסגרת עבודתו, עבר בשנת 1994 להתגורר בסינגפור עם אשתו ושתי בנותיו שהיו אז קטינות. בשנת 1998 חזר המשיב עם משפחתו לישראל, אולם בשנת 2001 שב המשיב בגפו לסינגפור והועסק שם כיועץ שכיר.

בחודש יוני 2005, הפסיק המשיב את עבודתו כשכיר בסינגפור והמשיך לגור בה. תוך שהוא מקים חברה סינגפורית באמצעותה הוא פועל כיועץ טכני ועסקי לחברות טכנולוגיות זרות.

◆ המשיב הגיש דו"חות שנתיים למס הכנסה בשנים 2001-2005 ולא כלל בהם את ההכנסות שצמחו לו בסינגפור. לדידו של פקיד השומה (המערער) יש לראות בהכנסות המשיב בסינגפור הכנסות של תושב ישראל החייבות במס ועל כן, הוציא לו שומות על-פי מיטב השפיטה בגין הכנסותיו בסינגפור.

◆ על שומות אלה עירער הנישום (המשיב) לביהמ"ש המחוזי, כב' הש' מגן אלטוביה, שבחן את תושבותו של המשיב על-פי הגדרת המונח "תושב" הקבועה בסעיף 1 לפקודת מס הכנסה (להלן: "הפקודה") וקבע, כי אמנם בשנת 2001 היה המשיב תושב ישראל.

◆ לעומת זאת, ככל שהדבר נוגע לשנים 2002-2005 ועל פי מבחן "מרכז החיים", יש לראות במשיב תושב סינגפור. ביהמ"ש המחוזי קבע את ממצאיו על סמך עדות המשיב, ממנה עולה כי המשיב גר בסינגפור באותה הדירה למעלה מ-10 שנים, מחזיק בתעודת תושב קבע, הוא בעלים של חברה סינגפורית ומנהל חשבונות בבנקים מקומיים.

בנוסף, העיד המשיב על קשריו החברתיים בסינגפור, פעילותו בקהילה היהודית המקומית, וכהונתו במועצת המנהלים של הקהילה.

באשר לבני משפחתו, העיד המשיב כי הן בנותיו הבגירות והן אשתו העדיפו להישאר בישראל ובשל כך החליטו הוא ורעייתו, כי כל אחד יממש את עצמו בנפרד. המשיב ציין כי הוא מדווה לשלטונות המס הסינגפוריים על כל הכנסותיו ומשלם בסינגפור מס כדן.

בית המשפט העליון לפני כב' השופט א.חיות, ח.מלצר
ע. פוגלמן:

◆ ביהמ"ש קבע, כי החוק לתיקון פקודת מס הכנסה (מס' 132), התשס"ב-2002 (להלן: **תיקון 132**) בישר על שינוי משמעותי בשיטת המיסוי בישראל בקובעו כי מס הכנסה ישולם בגין "הכנסתו של אדם תושב ישראל שהופקה או שנצמחה בישראל או מחוץ לישראל" (ס' 2 לפקודה), מיסוי פרסונאלי, וזאת בניגוד לכלל הקודם אשר לפיו שולם מס על הכנסה "שנצמחה, שהופקה או שנתקבלה בישראל".

◆ לעניין טענת המדינה לגבי דיווחי הנישום, נקבע כי אכן נישום המגיש דיווחים אינו יכול לטעון בניגוד לאמור בהס. אולם, לא ניתן לקבל את הטענה שהדיווחים של המערער במקרה זה מצביעים על כך שהדיבידנד חולק בשנת 2008. עוד נקבע, כי על דוח כספי להיות נכון לסוף השנה אליה הוא מתייחס (במקרה זה 31.12.08). כיוון שבדוח נכללה פעולה שבוצעה למעשה בשנת 2009, תוך הביאור המתאים והמפורט, היה מקום להתאים את פקודות היומן לכך, שכן אחרת המאזן לא היה מאוזן ובכך יש כאמור סתירה פנימית. לעניין טענת המשיב שמשרכת דיבידנד שלא במזומן אלא על דרך של החזר הלוואות לחברה סותרת את הוראת השעה, נקבע כי אין בכך סתירה להוראה השעה ותכליתה. עידוד הצמיחה הפרטית מתאפשר הן על ידי קבלת כספים נוספים, והן על ידי צמצום החובות. כאשר החוב נסגר, יכול אדם לרכוש באשראי או ליטול אשראי נוסף ואף בכך להגדיל את הצריכה הפרטית. ראייה לכך הינה העובדה כי החוזר המקצועי קובע במפורש שניתן לקזז דיבידנד כנגד חובות עבר, ובניגוד לעמדת המשיב, ביהמ"ש אינו סבור, כי החוזר סותר את הוראות החוק ואסור שכך יהיה.

◆ לבסוף ציין ביהמ"ש, שלאור העובדה שמבחינה מהותית אין ספק שדיבידנד שחולק בהתאם להוראת שעה שנחקקה בשנת 2009, לא יכול היה להיות מחולק קודם למועד חקיקת החוק (יולי 2009). ביהמ"ש ציין, כי אם המדינה סבורה, כי הדיווח לשנת 2008 היה דיווח שגוי, יכולה הייתה לנקוט במספר דרכים לרבות ייחוס דיבידנד לשנת 2009. לאור האמור, הערער נתקבל במלואו.

תוצאה:

◆ הערער נתקבל ונפסק שכר טרחה למערער בסכום כולל של 90,000 ש"ח.

ניתן ביום 7.5.2014

ב"כ המערער: עו"ד נועם שרעבי ועו"ד גלעד ברון
ב"כ המשיב: עו"ד אדם טהרן, פרקל' מרכז (אזרחי)

◆ ביולי 2009 פורסם חוק ההתייעלות הכלכלית (תיקוני חקיקה ליישום התכנית הכלכלית לשנים 2009 ו-2010), התשס"ט-2009 (להלן: "החוק") שמטרתו לסייע בהאצת המשק, לאפשר לו להתמודד עם השפעות המשבר הכלכלי העולמי ולצמצם את הגירעון הממשלתי. בכדי להביא להגדלת הכנסות המדינה ממסים, לניוד הון ולעידוד הצריכה הפרטית, נקבעה במסגרת חוק ההתייעלות הוראת שעה לעניין סעיף 125ב לפקודת מס הכנסה (להלן: "הוראת השעה" ו-"הפקודה", בהתאמה), וזאת במטרה ליצור תמריץ למשיכה חד פעמית של רווחי חברות. הוראת השעה קובעת, לתקופה קצובה, שיעור מס מופחת של 12% דיבידנד, שמקורו ברווחים ראויים לחלוקה שנצברו בידי החברה המחלקת דיבידנד לפני 1 בינואר 2003, זאת בכפוף לתנאים ולהוראות שנקבעו בהוראה. הוראת השעה נכנסה לתוקף ביולי 2009. מר אריה טנדלר (להלן: "המערער") הינו בעלים של חברה קטנה אשר משך כספים מהחברה שלו לאורך שנת 2008 בעקבות הוראת השעה.

◆ הסוגיה שבמחלוקת בין הצדדים היא האם חולק דיבידנד על ידי החברה למערער במועד הנדרש, דהיינו בשנת 2009, או שמא בשנת 2008 כפי שנראה כביכול מדיווחיו של המערער.

◆ לטענת המערער, הדיווחים ותשלום דיבידנד היו לפי הוראה השעה אשר מתירה למשוך את דיבידנדים מיתרות חובה שנוצרו מינואר 2006. עוד נטען, כי כאשר דוח לשנת מס טרם הוגש, ניתן לכלול בו מבחינת תקני החשבונאות המקובלים אירועים שאירעו לאחר מכן, ובלבד שניתן לכך גילוי נאות. טענה נוספת שהועלתה הייתה כי משרכת דיבידנד שלא במזומן, אלא על דרך של החזר הלוואות לחברה, סותרת את הוראת השעה, שהיא לדבריו הגדלת הצריכה הפרטית.

◆ לטענת המשיב, המערער נתפס על דיווחיו אשר מצביעים על כך שהדיבידנד חולק בשנת 2008. המשיבה הפנתה לכרטסת הנה"ח והודעת הדיווח מטעם רוי"ח החברה בהם נקוב התאריך 31.12.08.

בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בפני כב' השופטת ד"ר מיכל אגמון-גונן:

◆ ביהמ"ש קבע, כי אין מחלוקת כי לא ניתן להחליט על חלוקת דיבידנד רטרואקטיבית. לאור זאת, מכיוון שהחוק נחקק בשנת 2009, לא יכולה להיות מחלוקת שהחלטה על חלוקת דיבידנד, בהתאם לחוק, התקבלה בשנת 2009. זו מהות חלוקת דיבידנד.

מינוי שופטים חדשים ב- 22.5.14

ביום 21.5.14 בחרה הוועדה למינוי שופטים, שהתכנסה בלשכתה של **ציפי לבני**, שרת המשפטים בירושלים, כהונת שופטים בבתי המשפט המחוזיים והשלום, כמו גם לבתי המשפט למשפחה, תעבורה, ורשמת בכירה. מבניהם ישנן 15 נשים וכן 2 בני מיעוטים. להלן רשימת השופטים החדשים בבתי המשפט:

- ◆ לשופט בבית המשפט המחוזי נצרת נבחר: **השופט יוסף בן-חמו**
- ◆ לשופטות בבית המשפט המחוזי חיפה נבחרו: **השופטת רונית בש**, עו"ד אורית וינשטיין.
- ◆ לשופטת בבית המשפט המחוזי ירושלים נבחרה: **השופטת שירלי רנר (צביאלי)**
- ◆ שופטי תעבורה שנבחרו לכהונת שופטי שלום: **השופט אלון אופיר**, **השופטת כוכבה איילת גרבי**
- ◆ לשופטים בבתי המשפט השלום מחוז חיפה נבחרו: **עורך הדין אמיר סלאמה**, **הרשמת דנה עופר**
- ◆ לשופטים בבתי המשפט השלום מחוז ירושלים נבחרו: **עורכת הדין קרן אזולאי**, **עורכת הדין ג'ויה סקפה שפירא**
- ◆ לשופטים בבתי המשפט השלום מחוז תל-אביב נבחרו: **עורכת הדין אפרת אור (אליאס)**, **עורך הדין נמרוד אשכול**, **עורך הדין איתי חיים הרמלין**, **עורכת הדין פנינה נויבירט**, **עורך הדין אילן סלע**, **עורכת הדין רונית פוזננסקי-כץ**
- ◆ לשופטים בבתי המשפט השלום מחוז מרכז נבחרו: **הרשמת צבייה (טובה) גרדשטיין פפקין**, **רשמת ההוצל"פ ליאת הר-ציון**
- ◆ לשופטות בבתי המשפט השלום לענייני משפחה מחוז המרכז נבחרו: **רשמת ההוצל"פ מירב אליהו**, **עורכת הדין מירית פולוס**
- ◆ לשופט בבתי המשפט השלום לענייני משפחה מחוז תל-אביב נבחר: **עורך הדין שמואל בר-יוסף**
- ◆ לשופט בבתי המשפט השלום מחוז דרום נבחר: **הרשם משה הולצמן**
- ◆ לרשמת בכירה לבתי משפט השלום במחוז צפון נבחרה: **הרשמת רביע ג'באלי**

אנו מאחלים לשופטים החדשים ברכות על המינוי ובצלחה בהמשך דרכם.

הותר לפרסום: בעל 'סופר באבא' נעצר

ביהמ"ש המחוזי בת"א, כב' השופט ד"ר עודד מודריק, התיר לפרסום, לאחר דיונים וערעורים שנמשכו מספר חודשים, את דבר החקירה והמעצר של **מר יהודה גואטה**, בן 47 מחולון, שנעצר בתחילת ינואר 2014 על ידי **חוקרי פקיד שומה חקירות מס הכנסה ת"א**, לאחר שביקורת שומה שנערכה אצלו על ידי **מפקחי פקיד שומה ת"א 1** בשיתוף **המחלקה לביקורת מערכות מידע ממוחשבות** ברשות המסים, העלתה חשד להעלמת הכנסות. החשוד, גואטה הינו בעל רשת המרכולים התל-אביבית 'סופר זול' (שהתפצלה מרשת 'סופר באבא'), והוא חשוד בכך שניסה להונות את רשויות המס בדיווחים כוזבים והעלים 13,000,000 ש"ח מהכנסותיה של רשת המרכולים. עפ"י הודעת רשות המסים, החקירה העלתה, כי גואטה נהג לכאורה להנפיק זיכויים שלא כדין ללקוחות פיקטיביים בקופות הרשת בשווי מאות אלפי שקלים. לדוגמא, החוקרים מצאו כי במהלך חודשיים בשנת 2010 הוצאו זיכויים בגובה 900,000 ש"ח בארבע פעולות זיכוי בלבד. טרם מעצרו נמצאו עדויות להעלמת הכנסות בשיטה זו בשנים 2008 עד 2010 בגובה 13 מיליון ש"ח, כאשר מאז נמצאו ראיות להעלמת מיליוני שקלים נוספים. יצויין, כי כפי שעולה מהודעת הרשות, גואטה מכחיש את המיוחס לו. בנוסף נטען, כי גואטה סירב למסור לחוקרים כוננים ובהם גיבוי של מערכת הנהלת החשבונות, המכיל מידע על הכנסותיו והוא אף צעק ואיים על החוקרים בעת חיפוש שנערך בביתו ובמשרדו והפריע להם לבצע את עבודתם. עפ"י הודעת רשות המסים, טען גואטה כי הכוננים אבדו, למרות שחברת הנהלת החשבונות דיווחה כי מסרה לו את הכוננים שבועות מספר לפני המעצר.

הפסקת ההתקשרות עם מועדון MEMBERS

לאור אי הסכמות בין לשכת עורכי הדין ולשכת רואי חשבון לבין החברה המפעילה את **מועדון MEMBERS**, ("ממברס"), הודיעו הלשכות לחברה המפעילה על הפסקת ההתקשרות ביום 1.6.14 בהתאם להסכם בין הצדדים. הלשכות הסבירו את הודעתן כי מאז הקמתו של המועדון, בשנת 2009, לא עמדה החברה המפעילה ביעדים המרכזיים שלשמה היא נבחרה לפעול ולא עמדה בתנאים מהותיים של ההסכם עימה. המועדון המשותף הוקם מתוך צורך והבנה כי ציבור גדול ואיכותי של עורכי דין ורואי חשבון יכול להוות גוף צרכני חזק שיפעל לטובת רווחתם, אך לטענת הלשכות המפעילה לא עמדה בציפיות. הלשכות פועלות ליצירת מועדון צרכנות חדש.

info@masfax.co.il

מס פקס מערכת ושיווק: דרך מנחם בגין 132, מגדל עזריאלי 1
תל אביב 67021; טל. 03-6966416-03 פקס. 03-6953991

מערכת העיתון תשמח לקבל פניות, הערות והארות, לגבי סוגיות ושאלות שמתעוררות בתחום המס במישור הפלילי, האזרחי, איסור הלבנת הון ונושאים אשר ברצונכם שיקבלו התייחסות / כיסוי. האמור בעיתון זה אינו מהווה יעוץ מקצועי, חוות דעת, סקירת המצב המשפטי ו/או הדין הרלבנטי. טל. 03-6966733, פקס. 03-6966744

אין לצלם, להעתיק או להפיץ בדרך אחרת גיליון זה, או חלקים ממנו, ללא היתר בכתב ומראש מהעורכים.